

Tisdagen den 19 oktober

Kl. 16.00

§ 1 Föredrogs och hänvisades Kungl. Maj:ts proposition nr 127 till skatteutskottet.

§ 2 Föredrogs och bifölls interpellationsframställningarna nr 160–169.

§ 3 Interpellation nr 170 ang. utbildningen av hälsovårdsinspektörer

Ordet lämnades på begäran till

Herr SIGNELL (s), som yttrade:

Herr talman! Hälsovårdsinspektörer utövar en upplysande, rådgivande och kontrollerande verksamhet, som enligt hälsovårdsstadgan från 1960 åvilar kommunernas hälsovårdsnämnder.

En av de väsentligaste arbetsuppgifterna är att sköta den förebyggande hygieniska verksamheten, som oftast är av teknisk art. Arbetet kan i princip uppdelas i tre delar: bostadshygien, livsmedelshygien och allmän hygien.

Hälsovårdsinspektörernas arbetsuppgifter är mycket kvalificerade.

I många kommuner råder brist på kompetenta hälsovårdsinspektörer. En av orsakerna till bristsituationen kan vara den låga utbildningskapaciteten.

Utbildningen av hälsovårdsinspektörer ombesörjes av statens institut för folkhälsan. Varje termin anordnas en kurs med 25 deltagare. Antalet sökande till dessa kurser var 410 hösten 1970 och 350 våren 1971.

För att bli antagen till statens instituts för folkhälsan kurser krävs formellt avgångsbetyg från teknisk fackskola eller motsvarande. I praktiken har dock de flesta sökande avgångsbetyg från gymnasium.

Med tanke på den nya livsmedelslagen, som träder i kraft den 1 januari 1972 och de alltmer komplicerade arbetsuppgifter som hälsovårdsinspektörerna i övrigt har att utföra, torde utbildningen på vissa punkter vara otillräcklig. Statens institut för folkhälsan, Svenska kommunförbundet och representanter för yrkeskåren har också riktat kritik mot nuvarande utbildning.

Huvudmannaskapet för utbildningen av hälsovårdsinspektörer kommer i samband med inrättandet av det nya livsmedelsverket den 1 januari 1972 att provisoriskt överflyttas till statens naturvårdsverk. I samband med denna överflyttning torde det vara lämpligt med en översyn av utbildningen i kvalitativt såväl som i kvantitativt hänseende.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag om kammarens medgivande att till herr jordbruksministern få ställa följande fråga:

Är statsrådet beredd att medverka till en översyn av nuvarande utbildning av hälsovårdsinspektörer – i kvalitativt såväl som i kvantitativt hänseende – i samband med att huvudmannaskapet för denna utbildning

Tisdagen den
19 oktober 1971

Denna anhållan bordlades.

§ 4 Interpellation nr 171 ang. åtgärder till stöd för mindre och medelstora företag

Ordet lämnades på begäran till

Herr ANDERSSON i Örebro (fp), som yttrade:

Herr talman! De mindre företagens, och då främst industriföretagens, problem och möjligheter är föremål för en ökad uppmärksamhet inte bara i Sverige utan i praktiskt taget alla länder. Nödvändigheten av en stark och livskraftig mindre industri, inte bara som ett komplement och som underleverantör till större företag utan även som företag med helt egen inriktning och profil, har överallt understrukits.

Enligt den officiella statistiken finns det ca 16 500 industriarbetsställen i Sverige. 93 procent av dessa eller 15 200 kan hänföras till kategorin mindre och medelstora, dvs. företag med färre än 100 anställda. I dessa företag arbetar en tredjedel av Sveriges industrianställda arbetare, och de bidrar till drygt en tredjedel av landets industriproduktion.

Den mindre industrins andel av den svenska totalexporten torde uppskattningsvis ligga på omkring 20 procent – en siffra som tyvärr inte kan beläggas statistiskt, då den svenska exportstatistiken ännu inte ger en uppdelning på företag med avseende på storlek.

För en allt större del av de mindre företagen har exporten blivit nödvändig och en naturlig del i verksamheten. Skapandet av frihandelsområden, Sveriges begränsning som marknad och den ökade konkurrensen utifrån är faktorer som alla bidragit till att företagen söker marknader utanför Sveriges gränser.

Under senare år har antalet exporterande företag dessutom stadigt ökat. Eftersom man kan utgå ifrån att så gott som samtliga större industrier redan är etablerade på utlandsmarknaden, faller en stor del av exportökningen på de mindre företagen. Detta antagande stöds t. ex. av det faktum att de traditionellt tunga exportprodukterna tappar en allt större andel av totalexporten. Man torde därför med fog kunna antaga att de mindre företagens roll i den totala svenska exportverksamheten kommer att öka i framtiden.

Många mindre företag har redan sina kunder utanför Sveriges gränser och är väl medvetna om sin exportpotential, men de är också medvetna om behovet att på ett bättre sätt sköta sin exportmarknadsföring. Samtidigt upplever dessa företag en markant brist på både personal och kapitalresurser för att få den ökade försäljning, förbättrade lönsamhet och jämnare sysselsättning som exporten möjliggör.

Detta illustreras i den undersökning av företag som under 1971 varslat om permitteringar, vilken Sveriges marknadsförbund nyligen presenterat. Av de preliminära resultaten framgår att det i första hand är företag med mindre väl utbyggda marknadsfunktioner, som upplever sådana svårig-

heter att de resulterar i permitteringar. En viktig orsak till att marknads- sidan blivit eftersatt är, att företagen i stor utsträckning ansett sig sakna ekonomiska resurser för att bygga upp och utveckla marknadsfunktionerna. För företag utanför storstadsområdena är en annan bidragande orsak svårigheten att rekrytera personal med professionell marknadsutbildning. Resultaten av Marknadsförbundets undersökning understryker betydelsen av att ytterligare åtgärder vidtas för att stärka och utveckla de mindre företagens marknadsföring, på såväl hemma- som utlandsmarknaderna.

För de mindre företagen framstår Norden som en naturlig och betydelsefull marknad. Dess betydelse är förmodligen större för dessa företag än för svensk industri i allmänhet. Medan 27 procent av den totala svenska exporten går till den nordiska marknaden är siffran troligen ännu högre vad gäller exporten från mindre och medelstora företag. Exporten till de nordiska länderna ger också företagen erfarenheter, som är till god hjälp vid bearbetningen av andra exportmarknader. Det är därför väsentligt att bygga ut den exportfrämjande verksamheten på Norden för att underlätta och stödja de mindre och medelstora företagens exportansträngningar.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag om kammarens tillstånd att till herr handelsministern få ställa följande frågor:

Är herr statsrådet beredd att vidta ytterligare åtgärder för att underlätta och främja de mindre och medelstora företagens marknadsföring?

Är herr statsrådet beredd att ge ytterligare stöd till de mindre och medelstora företagens export till övriga nordiska länder?

Denna anhållan bordlades.

§ 5 Interpellation nr 172 ang. den östpakistanska konflikten

Ordet lämnades på begäran till

Fru andre vice talmannen NETTELBRANDT (fp), som yttrade:

Herr talman! Förhållandena för de miljontals östpakistanska flyktingarna i Indien kommer att försämrats "dramatiskt" om man inte får in ytterligare 2,8 miljarder kronor för det närmaste halvåret. Detta förklarade FN:s flyktingkommissarie Sadruddin Aga Khan nyligen i Genève.

Nu kan Indien inte längre klara hjälparbetet utan nya bidrag utifrån. Hittills utlovade och lämnade bidrag, värda sammanlagt ca 1,1 miljarder kronor räcker inte. Enligt indiska uppgifter finns över nio miljoner östpakistanska flyktingar i Indien.

Av en hitintills opublicerad FN-rapport framgår det klart att hungersnöden redan har drabbat ca 17 miljoner av Östbengalens invånare. Rapporten säger dessutom att uppemot 25 miljoner människor når svältgränsen i slutet av december i år. Bara en gigantisk massaktion kan rädda dessa människor.

Varje dag strömmar fortfarande tiotusentals flyktingar över gränsen till Indien, och nu också över gränsen till Burma. Det står för varje dag alltmer klart, att de länder och områden som får ta emot den enorma flyktingvågen inte kan klara de uppkomna situationerna – trots fantastis-

ka uppoffringar. En internationell solidaritet med flyktingarna måste krävas genom FN.

Rapporter om flyktingarnas fruktansvärda situation når oss nu dagligen. De förefaller närmast ha en förlamande inverkan på opinionen. Hopplösheten och lidandet har väl sällan nått sådan storleksordning tidigare. Ändå förmår nakna fakta inte skaka oss mer än att ett obetydligt belopp ställs till flyktingarnas förfogande. De frivilliga hjälporganisationernas insamlingar visar detta.

De hjälpaktioner FN hitintills satt in för flyktingarna i Indien eller för befolkningen i Östbengalen har varit helt otillräckliga.

Vid ett opinionsmöte nyligen till förmån för bildandet av en svensk opinionsgrupp för Bangla Desh framhöll flera talare, att situationen i Östbengalen håller på att utvecklas till en av mänsklighetens största katastrofer. Katastroferna har en klar politisk bakgrund. Det som utlöste den snart 10 miljoner stora flyktingströmmen och kriget i Östbengalen är resultatet av fria demokratiska val. Det nu förbjudna Awamiförbundet erhöll i Östbengalen nästan total majoritet vid valet 1970. Detta medförde militära motåtgärder och fängslandet av Awamiförbundets ledare. Att vinna ett demokratiskt val har således bedömts som ett brott.

För att de snart 10 miljoner bengaler, som nu befinner sig i flyktingläger, skall återvända till sina hem, måste de få förtroende för de styrande i sitt hemland. Detta innebär de facto att bara en snabb politisk lösning, där makten återlämnas till dem som vunnit folkets förtroende i valet 1970, kan lösa flyktingproblemen och på sikt stabilisera läget. Detta krav skall ses mot bakgrunden av att det i området råder starkt krigshot, som t. o. m. kan utvecklas till ett krig mellan Indien och Pakistan.

Folkpartiets landsmöte har nyligen krävt:

att Sverige i FN verkar för att den pakistanska regeringen uppmanas att omedelbart upphöra med de militära aktionerna i Östpakistan, att inställa militärrättegångarna och frige Awamiförbundets ledare, Mujibur Rahman och övriga politiska fångar,

att FN granskar anklagelserna om utbredd terror mot civilbefolkningen i Östpakistan samt

att frågan om Östpakistanens ställning avgöres i former som garanterar respekt för befolkningens i val uttalade vilja och rätt till självbestämmande.

Vid opinionsmötet för Bangla Desh uttrycktes också från flera talares sida en undran över den svenska tystnaden och passiviteten.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag om kammarens tillstånd att till herr utrikesministern få rikta följande frågor:

Är utrikesministern beredd att för riksdagen lämna en redogörelse över vilka svenska och andra initiativ, som tagits i FN beträffande situationen i Östbengalen och vilka åtgärder dessa har föranlett?

Är utrikesministern beredd att skyndsamt och kraftigt utvidga de svenska humanitära hjälpinsatserna ytterligare?

Delar utrikesministern folkpartiets principiella syn, enligt vad i det föregående angetts, beträffande de politiska problemen i Östbengalen och, i så fall, vilka ytterligare direktiv kommer att ges till den svenska FN-delegationen?

Ordet lämnades på begäran till

Herr MÅBRINK (vpk), som yttrade:

Herr talman! Den svenska statens största forskningsinsats genom tiderna är det s. k. Viggenprojektet. Förberedelser och beslut i fråga om Viggen har undanhållits Sveriges folk och riksdag. Sålunda har en liten krets av personer i ledningen för storfinans, militärapparat och regering i intim samverkan med de borgerliga partierna drivit fram besluten om miljardprojektet Viggen. Huvudansvarig för projektet är det Wallenbergsdominerade företaget SAAB i Linköping.

Enligt en artikel i tidskriften Zenit – som icke bemötts av försvarsledningen – fastställde redan 1958 flygförvaltning och dåvarande ÖB de flygtekniska prestanda, som skulle ligga till grund för SAAB:s utvecklingsarbete under 1960-talet. Samma år i oktober bildades inom SAAB en projektgrupp ansvarig för Viggenarbetet.

I september 1961 – några månader efter de formella försvarsbesluten i riksdagen – utan att Viggen nämns, undertecknar flygförvaltningen ett rullande ramavtal med SAAB. I korthet innebar ramavtalet en garanterad kostnadsram för SAAB att under tre år bedriva forskning och utveckling avseende Viggen. Regeringen underrättades först i efterhand om detta avtal och tvingades också godkänna detsamma. Först 1963 informerades riksdagens ledamöter om Viggenprojektets existens. Någon offentlig redogörelse för projektets innehåll och omfång lämnades således inte.

De hittills nedlagda forskningskostnaderna för Attackviggen är svåra att ange. Regering och försvarsdepartement har föredragit att inte publicera några siffror. Enligt tidskriften Zenit gjorde försvarsstaben 1962 den första militära uppskattningen av Viggens forskningskostnader. Enligt 1962 års priser stannade den på 1 020 miljoner kronor. Varje plan beräknades kosta 6,3 miljoner kronor. Efter riksdagsbeslutet 1963 gjordes en ny kalkyl; då var forskningskostnaden 1 293 miljoner kronor. Kostnaden per plan hade stigit till 7,3 miljoner kronor. Ett år senare – alltså 1964 – beräknades forskningskostnaderna av finansdepartementet till ca 1 600 miljoner kronor. Seriekostnaden per Viggenplan hade stigit till 7,7 å 8 miljoner kronor. I en ledare i Tiden 1964 skriven av Ingemar Ståhl ifrågasattes hela Viggenprojektet av ekonomiska skäl. Han uppskattade kostnaden för varje plan till 15 miljoner kronor. Enligt Ståhl kommer sluträkningen för Viggen att ligga på ungefär 27 miljarder kronor inklusive drift o. d. Enligt andra beräkningar kommer den totala kostnaden att överstiga 30 000 miljoner kronor. I denna summa ligger också kostnaden för den påbörjade forskningen rörande Jaktviggen. Viggenprojektet fortsätter att utvecklas utan riksdagens hörande. Hittills har 150 miljoner satsats på forskning och utveckling avseende Jaktviggen.

De svenska militärstrategernas motiv för den fortsatta upprustningen med tyngdpunkten lagd på flygvapnet motiveras med att ”om vår neutralitetspolitik skall tas på allvar måste vi ha ett försvar som kostar 7 miljarder årligen”. Detta är en falsk och oriktig bild. I stället kan genom upprustningen och bindningen till NATO Sveriges neutralitetspolitik ifrågasättas. Den gränsbevakning som det tillkommer ett neutralt land att

upprätthålla kan ej ges den realistiska uppgiften att slå tillbaka ett stormaktsangrepp, men den skall genomföra polisiär bevakning av luft- rum, landgränser och territorialvatten. Förändring till en nivå, vapen- tekniskt och kostnadsmässigt, som motsvarar dessa uppgifter bör vara riktninggivande.

Från borgerligt och socialdemokratiskt håll användes sysselsättningen som argument för att fortsätta och vidareutveckla ett meningslöst projekt. Man talar om de tusentals anställda som om Viggenprojektet stoppas skulle bli arbetslösa. Denna propaganda bygger på helt orimliga förutsättningar. Sysselsättningens problem skall säkerställas genom en med hänsyn till behov och kostnader meningsfull inriktning av produktionen. Jag skall inte i detta sammanhang ingå på frågorna om en nödvändig planering för civil produktion inför perspektivet att rustnings- beställningar bortfaller. Detta problem har nyligen förts på tal i denna kammare i en interpellation till industriministern. Den fråga min interpellation berör framgår av det anförda, nämligen kostnadsaspekten, som mot bakgrunden av de enorma belopp det handlar om är av hög angelägenhetsgrad inte minst i nuvarande läge. Därtill har den samband med frågan om en annan struktur av försvaret än den stormaktsmodell, som är vägledande för projekt av typen Viggen.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag om kammarens tillstånd att till herr försvarsministern få rikta följande fråga:

Vill statsrådet för sin del medverka till ett definitivt avvisande av projektet Jaktviggen liksom till att skyndsammast möjligt avveckla projektet Viggen som helhet och i enlighet härmed ta erforderliga initiativ?

Denna anhållan bordlades.

§ 7 Interpellation nr 174 ang. tillgången till personuppgifter från databanker, m. m.

Ordet lämnades på begäran till

Herr HAGBERG (vpk), som yttrade:

Herr talman! De nya superdatorerna har skapat stor oro genom det hot mot den personliga integriteten som de kan innebära. Datatekniken gör det nu möjligt att sammanställa mycket omfattande personregister. En central databank med personuppgifter om samtliga invånare i Sverige utgör ett skrämmande perspektiv. Däri skulle uppgifter kunna ingå inte bara om enskilda personers yrke, inkomster, skatter, familjeförhållanden osv. utan också rikspolisstyrelsens uppgifter om stora och små brott, dess spaningsregister, SÄPO:s register, försäkringskassornas datauppgifter, genom vilka 6,5 miljoner personer är registrerade, riksförsäkringsverkets uppgifter om sjukdomar, värnpliktsverkets data från t. ex. dess s. k. intelligenstest osv. Planer på en sådan databank föreligger.

I de privatägda databankerna finns registrerade en rad personuppgifter av privat natur. Synnerligen närgångna uppgifter samlas av de s. k. kreditupplysningsbyråerna. Skulle dessa uppgifter sammankopplas med

dem i en central databank, skulle så omfattande uppgifter om den enskilde komma i händerna på databankernas "kunder", att den personliga integriteten grovt skulle kränkas. Televerkets beslut om att upprätta ett särskilt datatransmissionsnät för att göra det lättare att koppla ihop flera databanker med varandra och med särskilda dataterminaler framstår mot denna bakgrund som mycket oroväckande.

Försäljningen av uppgifter från databanker växer i omfång. Flera privata företag kan göra stora vinster på att sälja intima personuppgifter. Likaså sker försäljning av uppgifter ur statliga register. Ur rättssäkerhetsynpunkt är det minst sagt otillfredsställande att privata företag och andra intressenter kan köpa detaljerade sammanställningar om enskilda personer eller samhällsgrupper. Sådana uppgifter har redan använts av ett privat företag i verksamhet som starkt påminner om utpressning.

Att utländska beställare kan köpa uppgifter gör förhållandena än allvarligare. Som exempel kan nämnas att andra nationers underrättelsetjänster lätt därigenom kan komma över intima personuppgifter om svenska medborgare eller om egna medborgare bosatta i Sverige, t. ex. Vietnamkrigsvägrare. Detta förhållande måste ändras.

Utländskt kunskapande underlättas ytterligare därigenom att privata databanker i Sverige är i utländsk ägo. Så behärskar t. ex. ett amerikanskt storföretag 55 – 60 procent av den svenska kreditupplysningsmarknaden. Det har flera gånger avslöjats att de privata kreditupplysningsföretagen i USA är nära förknippade med säkerhetspolis och CIA.

Utvecklingen inom dataområdet i Sverige måste betecknas som farlig. I brist på statlig reglering fortsätter den kommersiella handeln med intima persondata i en allt större omfattning. Två utredningar förbereder lagstiftning i dessa frågor. Dessa utredningar har huvudinriktningen på sekretesskyddet. De skall i år lägga fram delförslag, som skall kunna diskuteras av riksdagen nästkommande år. Men räcker sekretesskydd? Stölder förekommer ur databankerna. En dataoperatör kan bli en bekväm nyckel för den som vill ta sig in i ett privat eller statligt dataregister.

Den privata handeln med persondata måste stoppas. Man bör även ifrågasätta rätten att sammanställa information om enskilda medborgare i centrala dataregister – oavsett syftet. Däremot kan datatekniken komma till användning för att ge medborgarna insyn över de myndigheter som styr dem.

Med hänvisning till det anförda anhåller jag om kammarens tillstånd att till herr justitieministern få ställa följande frågor:

Är regeringen beredd att ta omedelbara initiativ för att

1. se över huvudprinciperna för nuvarande och planerade databanker och medverka till datateknikens utnyttjande i syfte att ge medborgarna insyn i och information om myndigheter,
2. införa förbud mot sammanställning av detaljerad information på data om enskilda medborgare,
3. förbjuda försäljning av personuppgifter,
4. i allmän ägo överföra privata databanker innehållande personuppgifter?

Denna anhållan bordlades.

§ 8 Interpellation nr 175 om ökad upprustning av äldre bostäder

Ordet lämnades på begäran till

Herr TORWALD (c), som yttrade:

Herr talman! I dagspressen ser vi dagligen att allt fler byggnadsarbetare blir sysslösa, och i mycket stor utsträckning är det de äldre som har speciellt stora svårigheter att finna nya arbeten när deras pågående bygge är avslutat. Det är därför med stora farhågor många äldre byggnadsarbetare ser fram mot den kommande vintern, eftersom vintrarna normalt medför ökad arbetslöshet inom byggnadsfacket även vid i övrigt god sysselsättning inom detta område.

Samtidigt noterar man, att bl. a. saneringsutredningen redovisar att det behövs kraftfulla insatser från samhällets sida för att inom rimlig tid modernisera de ca 500 000 omoderna bostäder som finns i Sverige. Saneringsutredningen förordar därför bl. a. att amorteringstiderna för lån för upprustning och ombyggnad förlänges avsevärt samt att räntesatserna m. m. bättre anpassas till de regler som gäller för nybyggnation.

I den rådande arbetsmarknadssituationen är det ytterst angeläget att på olika sätt snabbt stimulera saneringsverksamheten — som för närvarande ju dess värre är av obetydlig omfattning — för att på detta sätt skapa nya arbetstillfällen samtidigt som man förbättrar bostadssituationen för dem som nu bebor dessa lägenheter eller småhus.

Under hänvisning till vad jag anfört anhåller jag om kammarens tillstånd att till herr inrikesministern få ställa följande fråga:

Vilka åtgärder kommer statsrådet att vidtaga för att snabbt åstadkomma en ökad upprustning av äldre omoderna bostäder?

Denna anhållan bordlades.

§ 9 Interpellation nr 176 ang. åtgärderna mot föroreningen av Idefjorden

Ordet lämnades på begäran till

Herr MATTSSON i Skee (c), som yttrade:

Herr talman! Under de senaste 20–30 åren har föroreningarna i Idefjorden från industrierna och bebyggelsen i Haldenområdet ökat i sådan omfattning, att växt- och djurlivet upphört i stora delar av fjorden.

Förhållandena beskrivs i en rapport från den 15 oktober 1970 på följande sätt:

”Längs kajerna utmed Tista mynnar en rad avloppsledningar direkt ut i älven. Den största kommer från Saugbrugsföreningen och utanför densamma ligger en kraftig bank av bark, flis och fiber. Nedanför detta utlopp är vattnet i Tista brunt och siktdjupet begränsat till endast någon decimeter.

I hamnbassängen utanför Halden var siktdjupet av samma storleksordning.

Från slam- och fibersedimenten bubblade det av svavelväte. På sina ställen lyftes kvadratmeterstora svarta svampiga sjok av slam och fiber

upp till ytan av gasbildningen.

Båtar som kom från Svinesund lämnade vita skumspår efter sig hela vägen in mot Halden.”

De här beskrivna föroreningsmängderna är t. o. m. så omfattande att de utgör hinder för sjöfarten till Haldens hamn. Hamnmyndigheterna måste därför genom årliga muddringar hålla inseglingsleden öppen. Muddermassorna uppskattas till 30 000–50 000 m³/år. Innevarande år väckte muddringarna särskilt stor uppmärksamhet, eftersom muddermassorna släpptes i ytvattnet och vållade ytterligare olägenheter.

”Lov om vern mot vannförorening” har antagits av norska myndigheter, att gälla från och med 1 januari 1971.

Fjorden har varit föremål för otaliga undersökningar. Förslag till handlingsprogram för att begränsa föroreningarna genom minskade utsläpp och reningsanläggningar har upprättats.

Genom att lagstiftning mot förorening införts borde möjligheter föreligga att nu genomföra handlingsprogrammet. Eftersom kontakter etablerats mellan centrala svenska och norska myndigheter anhåller jag om kammarens tillstånd att till herr jordbruksministern få ställa följande frågor:

1. Vilka möjligheter har svenska myndigheter att påverka norska myndigheters handläggning av föroreningsproblemen i Idefjorden, t. ex. val av reningsmetoder?

2. Om möjligheter att påverka föreligger, vilka åtgärder har i så fall vidtagits av eller planeras vidtagas från svenska myndigheter?

Denna anhållan bordlades.

§ 10 Anmälades och bordlades Kungl. Maj:ts proposition nr 124 angående organisation m. m. av försvarets materielverk.

§ 11 Meddelande ang. enkel fråga

Meddelades att följande enkla fråga denna dag framställdes, nämligen av

Nr 311 Herr *Wikström* (fp) till herr utbildningsministern angående omprövning av filmgranskningsrådets ställning:

Avser statsrådet att ompröva filmgranskningsrådets ställning?

§ 12 Kammaren åtskildes kl. 16.09.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Solveig Gemert